

Barcelona, vint-i-sis de gener de mil nou-cents setanta-quatre.

Sra.

Maria Àngels Anglada

Figueres

Molt distingida i estimada amiga,

He llegit l'interessantíssim estudi que vostè ha tingut la generositat de dedicar-me al número 325 de «Canigó», corresponent a aquest gener. De nou, moltes i moltes gràcies per la seva constant atenció crítica envers la meua obra. Li agraeixo també el desig que formula al final del seu culte comentari. No crec que s'atorgui mai el «Nobel», tal com «funciona» aquest premi, a cap escriptor català.

No conec «Dare e avere», i és innecessari que li subratlli que el Quasimodo és en absolut absent de la meua poesia. Les coincidències són, tan sols, «existencials». El mateix Èsquil no l'ha influïda tampoc, almenys d'una manera directa i immediata. Fora de la Bíblia, no he «recordat» mai cap autor, en el moment de «patir» una o altra experiència, intel·lectual o vital, quallada, per dir-ho així, en poema. És clar que de res no surt res i que l'originalitat, en el segle XX, a més d'una pretensiosa estupidesa, fóra, segons la tan reiterada expressió de Pla, «una pura il·lusió de l'esperit». -És molt notable que el Quasimodo (alguns poemes del qual, de «La vita non è sogno», d'«Acque e terre», del

recull «Ed è subito sera», etc., admiro molt. –«Finita è la notte», per exemple, del segon d'aquests llibres, és una meravella) esmenti Dumbar i Lydgate, poetes que aquí gairebé no són coneguts per ningú i que jo vaig llegir, en anglès, a la Universitat. Però el «[Timor mortis conturbat me](#)» que jo repeteixo en un «haiku», dels «[Salms dels vells cecs](#)», l'utilitzo d'una manera «[itinerant](#)» –justament perquè he superat, en el possible, la contorbació, des d'una posició [dialèctica](#) i desenterbolidora, tal com espero que es farà evident en la resta de la meva obra, del tot meditada però a realitzar, si ho arribo a aconseguir.

I no la vull destorbar més. Saludi, si li plau, de part meva, el senyor Dalfó i tots els altres amics. Disposi sempre del seu molt agraït afm.

Salvador Espriu

Passeig de Gràcia, 118, pral. 1a -Barcelona-8.

De l'[epistolari](#) «*Salvador Espriu: algunes cartes i estudis sobre la seva obra*», Biblioteca Serra d'Or, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Barcelona, 1995.

Button

Button

«[Als morts no els passa mai](#)», de [Miquel Pujadó](#)